

Poštnina plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 1.
29. letnik
1933. jan. 8.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejtje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misljovska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za skūpen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo brezplačno »Marijikin Ograček«.

Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovec, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dari

Za dom sv. Franciška so darūvali vino v litraj iz Strehovec sledeči:

Kramar Jožef 1.5, Gerenčer Jožef 1, Tratnjek Franc 1.5, Nemet Ana 1, Lebar Štefan 0.5, Varga Jožef 1.5, Varga Štefan 1.5, Nemet Ivan 1.5, Horvat Jožef 2, Casar Jožef 2, Farkaš Jožef 2, Toplak Štefan 2, Gerenčer Jožef, župan 2, Casar Jožef 3, Casar Ferenc 2, Horvat Jožef 1, Bojnec Ivan 10, Varga Ivan 7.5, Gabor Franc 8, Casar Štefan 10, Fajs Jožef 1, Gerenčer Janoš 3, Bognar Franc 1, Režunja Franc 1, Kovač Ana 2, Farkaš Trejza 1, Camplin Ivan 1, Koter Franc 1, Végi Štefan 1, Berden Jožef 1, Adanič Magda 4, Törnarn Štefan 1, Varga Martin 5. Gerenčer Peter 1.5, Berden Pavel 1, Domonkoš Peter 3, Joha Jožef 9, Horvat Ivan 6, Kamplin Magda 5; Bojnec Štefan 7, Varga Štefan 5, Trajbar Štefan 10, Bojnec Franc 10, Berden Štefan 5, Puhan Janez 5, Farkaš Ivan 8, Kamplin Štefan 3, Nemet Jula 3, Domonkoš Andrej 8, Joha Janoš 7, Kovač Štefan 5, Adamič Štefan 3, Horvat Ana 1.5, Adamič Ana 1.5, Varga Terezija 1.5, Gerenčer Štefan 4.5; Gerenčer Trejza 7 litrov.

Iz občine Filovci so darūvali v litraj: Horvat Magda 5, Gerenčer Ana 5, Horvat Ivan 6, Kerman Franc 5. — Törnarn Štefana sin, Turnišče 6; Gerenčer Jožef, trg., Dobrovnik 2; Ferenc Jurij, Dobrovnik 3 litre.

Na Dom sv. Franciška v Črensovcih so darūvali v dinaraj:

Ritlop Anton, arenda 275; Klekl Jožef, arenda 275; N. N. Topolovci 100; Copot Ana, Odranci 10; Lebar Trejza, Trnje 100; Glavač Ignac, Bed-

nja 2; Gjõrek Štefan, Črensovci 2; N. N. Črensovci v zahvalo za smiljenje bože 2; Bajlec Franc za arendo 400; Tompa Bara, Črensovci 10; Špolar Kata nabrala na D. Bistrici 47.50; Roos Ana, Beltinci, v zahvalo 2; Ftičar Kata, Hotiza v zahvalo za prijete dare 10; Gonza Anton, Murski log, nabralo i svoje dao 100; Maroša Ana, Turnišče št. 245, 10; Mekiš Roza, Trdkova 10; N. N. iz Krajne v zahvalo sv. Antoni 20; N. N. iz Krajne v zahvalo za vzete dare 10; Bajlec Franc, arenda 500; Tivadar Štefan, V. Polana v zahvalo, ka stvar odzdravila, 10; Sobočan Štefan z ženov i tovariši, Albesechou, Francija, 13.50; Gjõrek Ana, G. Bistrica 40; Plej Kata, Črensovci 100; † Antolin Kornel, Črensovci 100; Dr. Sõmen Ludovik, odvetnik, M. Sobota 50; Mihael Kerec i žena, Velliers, Francija, 54; Šprager Milan, Canada 20; Arvaj Alojz, Lassihol, Francija 4.80; Sobočan Ana iz Francije iz Trnja v zahvalo 20; N. N. Turnišče 10; Božična drevesa odana 271; N. D. Lendava 100; obresti 3271.46 Din. — Bog plačaj!

Dom sv. Frančiška v Črensovcih.

Na križno pot i podobo Radostne Matere bože za pokopališče v Črensovcih so darivali v dolaraj sledeči:

Vinčec Matjaš 2, Raduha Štefan 2, Hozjan Ignac starejši 2, Kolenko Štefan 2, Salaj Ivan 2, Žalig Roza 2, Kramar Jožef 1.50, Zver Matjaš 1, Hozjan Ignac mlajši 1, Hozjan Martin 1, Gabor Ivan 1, Gjõrkõš Ivan 1, Denša Ivan 1, Kustec Matjaš 1, Grüškovnjak Roza 1, Halas Ana 1, Kovač Štefan 0.50, Cigan Martin 0.50, Hanc Martin 0.50. — Sküпно 24 dolarov. — Te dare sta nabrala v tej teških časaj gd. Halas Ana i Grüškovnjak Roza, prva z Črensovec, druga z Žižkov, i peneze prinesli domo, kak sta se vrnila pred kratkim v stari kraj. Njima za trüd i vsem darovnikom za dar naj bo dobra Mati Marija plačnica. — Za 24 dolarov smo dobili 1716 Din. Dozdaj se je nabralo z obrestmi vred 594 Din 32 p. Tak mamó v gornji namen 2310 Din 32 p.

Tretji red

Volitve v tretjeredniško sküpsčino v Črensovcih

Vršile so se dec. 11. Zvolile so se sledeče kotrige za voditele i voditeljice i teh namestnike(ce) ali svetovalce(ke):

Črensovci: Kocet Ivan, Kolenko r. Horvat Verona - Horvat Ivan, Žalig Treza, Raj Roza.

Žižki: Koštric Jožef, Žižek Kata — Horvat Anton, Kolenko Kata, Nerad Marija.

Trnje: Horvat Janoš, Čurič Treza — Vinčec Jožef, Hanc Marija, Marošič Treza.

Dolnja Bistrica: Vučko Matjaš, Marton Kata — Kustec Matjaš, Gjõrek Marija. Moška sta za vse tri Bistrice, zvoljenica iz G. Bistrice.

Srednja Bistrica: Magdič Marija — Ivko Ana.

Gornja Bistrica: Jakšič Bara, Peterka Verona.

Hotiza-Kapca-Gaberje: Ftičar Kata z Hotize — Hozjan Treza z Gaberja.

Velka i Mala Polana: Gerič Štefan, Lonec Treza — Žalig Štefan, Horvat Ana.

D. Lendava-Mostje i ostale občine: Mujdrica Roza, Tibant Martin — Levašič Katica.

Brezovica: Raščan Verona — Šömen Verona.

Nedelica: Kovač Ferenc — Kocet Ana. Kovač Ferenc, Špilak Jožef z Brezovice i Matjašec Štefan od Lipe so zednim voditelje za moške cele törjanske fare.

Gumilica: Lebar Geta — Matjašec Ana.

Lipa: Matjašec Ana — Žerdin Marija.

Turnišče: Ščap Ana — Balažic Jula.

Renkovci: Koren Bara — Zavec Ana.

Za knjižničare so zvoleni: Ritlop Anton, Stanko Ivan, Plej Kata, Ūtroša Kata. Knjižnica se spravi v »Naš Dom« i vsako nedelo pol ũre pred večernicov do se delile knige. Vsako nedelo pride drũgi knjižničar ali kak si določijo. Knige izposojene se morejo v zapisnik spisati, gda se izročijo za čtenje i gda se vrnejo v knjižnico.

Vse kotrige tretjega reda so dužne po svojih pravilij širiti dober tisk. Za pazitele, ki morajo poročati, kak se širi dober i kak slab tisk, so zvoljeni: za Črensovsko faro: Halas Martin iz Črensovec i Kolenko Jožef z D. Bistrice; za Lendavsko faro: Levašič Katica z Čentibe, Tibaot Martin z Mostja i za Törjansko faro: Ferenčak Jožef z Gomilic i Kovač Ferenc z Nedelice.

Prosimo vse zvoljene, naj verno vršijo svojo dužnost do novih volitev, ki bodo l. 1935.

Vodstvo 3. reda sv. Frančiška.

Dobre knige. Priporočamo vsem dũšam, štere iščejo pot popolnosti, naj si naročijo »Vajo v krščanski popolnosti.« Dobi se v Ljubljani pri Jezuitih, Zrinjskega cesta. Vsaki zvezek košta 10 Din.

Pošta. Vsem, ki so nam poslali božične i novoletne pozdrave, se prav topla zahvalũjemo. — Širitelom. Prosimo vas, da z celov gorečnostjov svojega srca širite list svoje nebeske matere. Za njo se trũditi i tũdi kaj potrpeti, je najvekša sreča lũbeče dũše. Gda prvi snopič dobite, ga včas i delite i vam vsaki naročnik mora plačati 1 Din. Te peneze pošlite brez odlašanja upravi.

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 1.

Januar 1933.

Dragi naročniki!

Z tem snopičom stopimo v 29. leto. Tak dugo častimo že dobro mater Marijo! Keliko zaslužnja za vse, ki so širili v teh dugih letaj Marijino čast, ki so pisali v Marijin List, ki so ga širili, priporočali, ki so ga čteli i drugim davali čteti. Devetdvajseto leto se zbira Marijina deca okoli lista maternoga, da njej po njem izkaže lübezen i vernost. Znam, da so teški časi, da trpi človečanstvo nevole, kak je malogda, ali vüpam se, ka vse te nevole ne bodo potrle vas dobra Marijina deca, vaša lübezen do Marije premaga vse te poteškoče i ostanete nadale naročniki **Marijinoga lista**, »Marijinoga Lista«, pa ešče narastete. Z tem vüpanjom vam dam do rok prvi snopič i vam naznanjam, da če naraste število naročnikov **Marijinoga Lista** na sküpen naslov do šest jezero, te dobijo naročniki, ki imajo Marij. List na sküpen naslov, to je bar deset komadov na eden naslov, te dobijo naročniki i »Novine« za 12 Din na sveto leto od Vüzma naprej. Mora se pa teh 24 Din taki plačati.

Za pisatele i širitele i naročnike Mar. Lista služim vsaki tjedn edno sveto mašo podpisani, potem se služijo za nje večne svete maše v Celji i v Linzi pri serafinskem družtvi več jezer svetih meš. Poleg teh smo plačali za vas tüdi večne meše Marije Pomočnice v Martinišči v Soboti. To je prvi naš dar za drage nam naročnike.

Drügi dar je lepa knižica »Priprava na srečno smrt«. Ne mogoče, ka bi bila nesrečna smrt tistoga, ki se ravna po navukaj te lepe i prepotrebne knižice. Knižico dobijo naročniki brezplačno.

Tretji dar je lepi kalendar Srca Jezušovoga, šteroga dobijo istotak vsi naročniki brezplačno.

Najvekši dar je pa lübezen dobre nebeske matere Marije, štero v obilnosti razlije na tiste, ki njej voščijo od svoje vrednosti 12 Din letno za njeni list, Marijin list i si bogatijo düše z njegovimi navuki.

Marijina dečica, naročite si svoj prvi domači pobožen list, Marijin List.

Cena Marijinoga Lista na skupen naslov je: mesečno Din. 1 ali letno Din. 12;

Cena M. Lista na posamezni naslov je: mesečno Din. 1.25, ali letno Din. 15.

Cena M. Lista v inozemstvo je: letno 40 Din., z Novinami skupno 100 Din. Ki so v inozemstvu, dobijo Marijikin Ograček k Mar. Listi brezplačno.

Vsaki naročnik dobi za gornjo naročnino brezplačno: Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava za srečno smrt«. Če se nabere na skupni naslov doma 6000 naročnikov na Marijin List, dobijo ti Novine za polovično ceno, najmre za 12 Din. letos od Vüzma naprej, če se taki plača 24 Din.

Gda vam, draga Marijina deca, to naznanjam, vas v Marijinem imeni z vüpanjom prosim: vsaka katoličanska družina Slovenske Krajine naj si naroči Marijin List!

Črensovci, 1933 na god sv. Družine.

Klekl Jožef, vp. plebanoš,
vrednik Marijinoga Lista.

Ka so podpisali naši širitelje i naše širitelice

I Z J A V A.

»Iz lübezni do Boga, do Marije i do svojega bližnjega podpisani širitelje i podpisane širitelice našega domačega krščanskoga štampa obečamo, da bodemo naše liste kakti Novine, Marijin List, Marijikin Ograček, Kalendar Srca Jezušovoga i vse spise, šteri k tem imenüvanim spadajo, ali bodo spadali, z gorečnostjov svojega srca za nebesko plačo širili ino širile. Obečamo, da drugih listov ne bomo širili, širile, zvün štere priporočiijo izdajateo teh naših listov. Zadovolimo se s tem, da se nam povrne morebitna poštnina, druge plače za svoje trüde ne želemo. Štemo si v najvekšo čast, ka smemo potom teh dobrih listov širiti bože kraljestvo i tak si zaslužiti misijonsko i apostolsko plačo. Angelje čuvarje, podpirajte nas v tom božem deli, sveta Jezušekova Trezika trosi na naše delo, ki je i Tvoje, blagoslov svojih nebeskih rož.«

To izjavo je podpisalo okoli sto širitelov. Marija vodi je v borbi za kraljestvo tvojega božega Sina. — Vrednik.

Največši kinč katoličanov

Pristopne molitve.

Dühovnik pride iz zakristije. Z obema rokama drži kelih. Pred njim stople ministrant — včasih eden, včasih dva. Bližajo se oltari. Pred njim vsi lepo pokleknejo. Dühovnik nese kelih na oltar, razprostre korporale (beli, lepo pripravljene prtíči), na šteroga dne kelih. Nato odpre knigo i včasih ide nazaj na sredino oltara, gde se križi lepo prikloni pa stopi doli pred oltarne stopnice.

Kak da bi ga sveti strah obišeo, kak da bi se čüto nevrednoga stopiti k božem oltari, včasih ide vkrej od oltara — pred stopnice. Ravno tisto čütenje ga obide, kak Mozeša pred gorečim grmom, iz šteroga se je čüo glas boži: »Neidi bliže! Züj svoje obüvalo, ar prostor, gde stojiš, je sveti. Jaz sem Gospod, tvoj Bog.«

Da, oltar je sveti prostor, šteroga so püšpek posvetili z posebnim obredom, a svetejši zavolo Oltarskoga svestva, ki je skrito v tabernakli. Zato se z dühovnikom vred vsi verniki toli z velikim koprnjenjem, pa tüdi z velikim strahom bližamo oltari.

Teško najdemo primerne reči, s šterimi bi se pripravili na presveto daritev, ki jo bo dühovnik za tem darüvao. — Začnejo se pristopne molitvi. — Dühovnik i ministrant, kak zastopnik vseh vernikov, molita 42. psalm: »Stopo bom k božem oltari, k Bogi, ki je veselje mojega življenja.« Trikrat se ponovi te stavek, ki zadosta jasno pove namen teh molitev.

Vsi napravimo trden sklep, da bomo tüdi v začetki meše z dühovnikom vred molili v svojem srci: tüdi jaz hočem stopiti k oltari i opraviti presveto daritev.

V prvih časaj krščanstva so te lepe reči spevali novokrščenci. — Nekda so odraščene krstili, ki so se po dva, po tri leta pripravljali za sv. krst. Pred krstom so ne smeli v cerkev pred oltar, nego je bio za dverami poseben prostor za nje. Krstili so je samo v noči od velke sobote na vüzen i na risaosko soboto. Celo noč so bili v cerkvi i zajtra rano je bila sv. meša za nje. V tistom časi so krstili največkrat s potapljanjom. Zato so meli pri cerkvi posebne krstilnice. — Od krstilnice so šli novokrščenci k prvoj svetoj meši i k prvomi sv. obhajili, na štero so se po leta dolgo pripravljali. Z celim srcem i düšov so spevali: »Stopo bom k božem oltari, k Bogi, ki razveseljava mojo mladost«. Pomlajeni od krstne vode so šli z gorečev želov k oltari, da bi jih Bog razveselo tüdi s svetim obhajilom, z nebeskim krühom.

O da bi ta pesem tudi v nas vsikdar obüdila pravo pobožnost za presveto daritev! Posebno nam naj zbudi vročo željo po nebeskom krühi, da se bomo ravnotalak kak novokrščenci z belov oblekov — s čistim srcem paščili k sv. obhajili.

Mi toti nejdemo od krsta kak negda novokrščeni, a se lahko na drugi način očistimo svojih düšnih zamazkov (velkih pri spovedi, malih z obžalüvanjom). V svojoj poniznosti pokleknimo pred oltar i zavolo svoje slabosti molimo: »Spovem se vsemogočemi Bogi, blaženoj Devici Mariji« z potrtrim srcem obžalüjmo svoje grehe: »moja krivda, moja krivda, moja velka krivda«. Nato se nas dühovnik spomni, kda pravi: »Usmili se vas vsemogočni Bog, odpüsti vam grehe i pripelej vas v večno življenje.«

Ravno tista sreča se nam ponüvle vsaki den pri sv. meši, kak negda novokrščencem, za šterov so cela leta hrepeneli, naimre — milost boža.

Ali ne bomo tudi mi od zdaj naprej z vekšim veseljom hodili k sv. meši iz celoga svojega srca z dühovnikom molili: »Stopo bom k božemi oltari, k Bogi, ki je veselje mojega življenja!«

Pogledni samo sebe, draga düša, ali si šla s čistov düšov k sv. daritvi! Kak se li vüpaš bližati z nesvetov i zamazanov düšov božemi oltari, Najsvetejšemi!? Kelkokrat si bila prezigzava i prelehkomislena pa preveč zatoplena v svetne skrbi, da bi molila: »Pošli svojo svetlost i svojo istino, da me bota vodili i pripelali na tvojo sveto goro i v tvoje svete šatore — nebese!

Zato se pa v globokej poniznosti obtožimo pred Bogom i pomlajeni obüdimo krstno oblübo. Nato pristopimo k najvejšoj vretini bože milosti i odhajali bomo okrepleni od oltara pa z veseljom sklenemo: »ešče ga bom hvalo, On je moj rešiteo i moj Bog.«

Kak se lahko obogatimo za večnost

III.

I že to nevolno življenje bi jim čestokrat nüdilo predoküs večne blaženosti, če bi ga ožarjala lübezen do Boga. Širimo tak te čisti ogenj z molitevjav, z rečjav, zgledom i žrtvami! Kda je sv. Magdalena Zofija Barat poslala prve dühovne hčere v Ameriko, njim je govorila sledeče pomenlive reči: »Hčerke moje! Če bi pripravile Jezushi samo eden sam tabernakel i izvabile kakšemi Indijanci konči eden vzdihlaj lübezni, bi to ne bila le sreča za vse življenje, nego tudi zaslüženje za vso večnost!«

Sonce, nebo i njegova zvezdnata krona, gore i njih zeleni nakit, sivo morje, dūhteči logovje, pisane farbe cvetic, vse to se ne da primerjati z lepotov dūše, ki v trpljenji te suzne doline sliži lūbomi Bogi v lūbezni.

Mogoče bo sto ugovarjao, prej ta vaja je samo za izbrane dūše, ne pa za vsakoga človeka. Motiš se, če tak sediš. Velika zapoved lūbezni je dana za vse lūdi brej izjeme. Needna ne-dužna otroška dūša pojmuje to samoobsebi. Tak na priliko je

Mogoče bi što ugovarjao, prej ta vaja je samo za izbrane neka mala deklica rekla, da je njena lūbezen do matere tolika kak hiša i lūbezen do oče tolika kak gora. I tvoja lūbezen do Boga? so jo pitali dale. Tedaj je razprostrla deklica svoje rokice, kak bi štela obinoti ves svet i je vzkriknola: »Tolika!« Se li to ne pravi: Neskončnomi lūbezen nad vse.

Neki dūhovnik je naleteo na dečka, ki je tuko kamenje na eesti. Navčo ga je posvečavati to trūdapuno delo z lūbeznirov. Čez dve leti sta se pali srečala i ob toj priliki je dečko izjavo, da je ves te čas razbio vsaki kamen iz lūbezni do Boga.

Te dūhovnik je včio tūdi staroga slepca, naj zible svojega novorojenoga vniuka iz lūbezni do Boga. Vsak premiklaj zibelke naj bo čin lūbezni i prošnja za večno srečo maloga zemlana. V toj družini je naraščalo število dece od leta do leta i dobri dedek je sporočo omenjenomi dūhovniki, da zible vse vniuke po tistom nameni. — Segur je navčo betežnoga dečka moliti rožni venec lūbezni, to je navadni rožni venec, a pri vsakoj jagodi se obūdi čin lūbezni. Deček je vmro svetniške smrti. Ne čūda. Kakše življenje, takša smrt!

O, da bi vsi kristjani živeli v lūbezni do Boga i bližnjega, potem bi pač tūdi vmrli v lūbezni, kak naša vzornica sv. Mala Terezija z rečmi: »Moj Bog — lūbim Te!« (Konec.)

Po h katoličanskoj Materi Cerkvī

Vvod

Draga Krištova Cerkev! Mnogi so te že v tvojem obstanki zapūstili. A mnogi pa mnogi so prihajali i ešče prihajajo k tebi ino te prosijo, naj bi je sprejela med svoje vernike. Prihajajo k tebi tūdi dnesden, kda je skoro že vse šatansko zagriženo proti tebi, proti tvojemi ustanoviteli, Jezusi Kristuši. Mnogi lūdje iz drūgij ver, tūdi brezverci, se vračajo v tvoje naročje! Sprejemaš je vse lepo, materinsko. Tak kak je sprejeo svetopisemski oča svojega zgūblenega sina!

Poglednimo malo na življenje tej, šteri so se spreobrneli! Kak so živeli pred spreobrnenjom? Vnogi izmed njih so meli

vse, ka je pozelelo njüvo srce. Pa ednoga so navadno nej meli. Mira. Njüvo srce je bilo nemirno. Z niednov zemelskov dobrinov so je ne mogli potišiti. Začnoli so iskati to, s kem bi pomirili svoje srce. Iskali so zdaj tü, zdaj tam. Pa vse zaman. **Začnoli so moliti.** Prosili so Boga, naj jim pokaže pravo srečo, s šterov potišijo svoja nemirna srca. Bog je poslüno njüvo molitev. Našli so pravo srečo. Našli v našoj katoličanskoj Cerkvi. Blodili so vsešerom okoli pa nazadnje so se, dostakrat proti njüvoj voli, približali k našoj katoliškoj Cerkvi, se znajšli pred njenimi dverami.

Molili so. Sprosil so si milost, da so najšli pravo vero. Da, predragi! Ne pozabimo na to, ka je vera milost! To milost si pa sprosimo z molitevjav. Po molitvi so našli vero i s tem mir svojim nemirnim srcom. Zadobili so pravo srečo.

Mi živemo v pravoj veri. Pa vseedno je naše srce včasi nemirno. Zakaj? Zato, ka je naša vera postanola plitva, hladna. Ne je več goreča, močna. To pa zato ne, ka ne molimo ali pa premalo dobro. Što ne moli, tistoga vera je ne več prava! Tisti je že ne več na pravoj poti! Tisti zaide, zablodi.

Denešnji časi so slabi. Što zna, ka nas ešče vse čaka. Kak vse kaže, prihaja čas, v šterom de nam edina opora naša vera. Če pa ešče ta slaba, te smo pa zgübleni. Prihaja čas velke prezküšnje za nas. Brez močne vere omagamo. V čido škodo? V našo.

Zato pa, predragi, oklenimo se močno naše vere. Verno jo bogajmo vse, ka nam zapovedavle naša sveta Cerkev. Če se mi trdno oklenemo Kristuša, de naša vera nepremagliva. Z močnov in živov verov pa zmagamo!

Dober zgled vsigdar človeka navdüši. Takši dobri vzgledi za nas so tüdi tisti, šteri so se spreobrnoli. Če pogledamo zdaj na njüvo življenje, se moramo čüditi. Kak močna je njüva vera! Kak stanovitna njüva molitev! Či de naša molitev takša kak njüva, takše naše življenje, tak goreča naša vera, te se nam ne trbe bojati nikoga, pa čeravno bi nas s silov šteo odtrgati od našega Boga!

Nemirno je človeče srce, dokeč ne najde tebe, o sveta katoličanska Mati — Cerkev!

Povrnenje Alberti Magde.

V Nemčiji, pa tüdi v drugij državaj je znana edna nemška pisateljica. Bila je protestantske (lüteranske vere). Zove se po svojem moži Magda Alberti. Njeno prejšnje ime je bilo Magda Scharlo (šarlo). Kda je ešče bila mala, je bila jako pobožna.

Kak vsakša dobra mati, je tudi njena mati z njov vküper molila. Mala Magda je, kak že majo deca to navado, včasih med molitvijov gledala okoli. Kda je zapazila to svojo raztresenost, jo je to bolelo, ka tak slabo moli. To svojo slabo navado je štela popraviti. Kak? Vzela je dve kratkivi palici ino napravila mali križec. Odnese ga je v ogracek in ga tam popičila v zemlo. K tomi križeci je hodila vsakši den in pri njem opravljala svoje pobožnosti.

V šoli jo je včo lüteranske verske istine eden pastor (farar). Bio pa je te pastor bole male vere človek. Sam je ne dosta vervalo. Iz njegovoga razlaganja lüteranskoga veronauka je Magda začala spoznavati, ka ne vči stine. Ne je njemi vervalo. I tak pomali je zgübila vso vero. Nikaj je ne več vervalo. Tudi molila ne je več. A njeno srce je postajalo nemirno. Vroče je hrepenela po Bogi, po pravoj istini. Postanola je tužna i žalostna. Na dobro srečo je poznala edno gospo, štera je bila naše vere. Z njov se je večkrat pogučavala od vere. Tej pogovori so Magdo nekelko potolazili.

Ednok je šla Magda s tov gospov k našoj svetoj meši. Prvo krat je bila Magda ob toj priliki pri našoj službi božoj. Ka je tü občütila v svojoj düši, je sledkar sama popisala. Pri povzdiganji je napunilo njeno srce vroče hrepenenje po Bogi. V njega je dozda ne vervalo. Začnola je moliti med povzdiganjom. Začütila je, kak njoj kaplejo skuze na roke. Jokala je. Zaprla je oči. V svojem srci je občütila, kak da bi sam Bog z njov gučao i vervalo je, da je Bog v bližini — na oltari.

Protestanti včijo krivo, da je Jezuš Kristuš samo te navzoči v svetoj hoštiji, kda jo zavživlejo. Ovači pa ne. Naša vera pa vči Jezušov pravi nauk tak: Jezuš je v posvečenoj hoštiji vsigdar navzoči. Tak je edino istina. Tü pri svetoj meši je Magda to občütila, da je Jezuš v sv. hoštiji navzoči.

Pri tistoj gospej je Magda spoznala ednoga dühovnika naše vere. Pripovedavala njemi je od svoje nevere. Jasni pa jedrnati dühovnikov odgovori so Magdo pripelali nazaj k veri v Boga ino Kristuša. Spoznala je zdaj tudi, da ne včijo vsi protestantski pastori vednako. Eden vči tak, drugi pa ravno inači. Eden verje več, drugi menje. Pri našoj Cerkvi pa je Magda spoznala, kak edina je v svojij navukaj. Kak vči na ednom kraji, ravno tak na drugom. Všešerom vči vednake verske istine. To je edino prav. Vse to je ona spoznala, a je šče ne prestopila v našo Cerkev.

Ka je napravila? Oženila se je z ednim pastorom (fararom), šteri se je zvaol Alberti. Zakon je bio srečen. Mož je bio jako dober i plemenit. Pačasi je začnola spoznavati, v kak žmet-

no stališće je prišla kak fararova žena. Njena duša je v nevarnosti. Kaj naj včini? Začnola je moliti. Prosila je Boga, naj njoj pomaga i pokaže pravo pot.

Te se je pa zgodilo, da njoj je dao mož edno knjigo, štero je napisao katoličanski dūhovnik i pisateo. V knjigi se je čtelo od »očenaša«. Magdi se je knjiga jako vidla. Naročila je šće druge, štere so bile napisane od istoga dūhovnika. Te knjige so močno vplivale na Magdo, na njeno versko življenje. Začnola je šće bole premišlavati od vere. Dostakrat je samo čūla, kak pastori včijo i razlagajo sv. pismo. Vsaki po svoje. Eden inači kak drugi. A oba pravita, da včita prav, zato ka včita oba po svetom pismi. (Protestanti včijo, ka je samo sveto pismo vir (vretina), s šteroga zajemajo svoje verske istine. To sv. pismo si pa lejko vsakši tak razlaga, kak njemi je vola. Ali to je pomenkливо. Apoštolje Kristušovi nasledniki so tūdi dosta drugoga včili, štero so nej zapisali. To se je od vūst do vūst širilo naprej. Tūdi to so poleg sv. pismo vervali prvi kristjani. To so sledkar zapisali cerkveni očetje. Toga pa protestanti neščejo vervati. Zato je njūv navuk pomenkliv.) To pa nemre biti istina, ka bi oba mela prav. Šteri ma prav? Tū mora biti nekak, šteri čuva nad verskimi istinama, navukami, da ostanejo za vse čase nepokvarjeni. Mora biti nekše izročilo, po šterom spoznamo, kak so nekda včili verske istine. Što zdaj vči ravno tak, kak so te, tisti ma prav.

Tak se je Magda stopaj za stopajom bližala našoj svetoj Cerkvi. Pa preci časa je prle minolo, kak je Magda prvokrat zmolila Zdravo Marijo. A knjige od naše Cerkvi je štela šće naprej. Spoznavala je vsigdar bole veličino i lepoto naše vere. Spoznavala tūdi to, da je njena, lūteranska cerkev nej tista, štero je Jezuš Kristuš postavio na skalo, pečino.

Vidila je, kak enostranski so navuki njene vere. Ništerni protestanti nanč ne verjejo, da je bio Kristuš Bog. Drugi verjejo to, da se je Kristuš-Bog včlovečo, postao človek. Marije, štera je rodila toga Boga-človeka, pa neščejo spoštūvati, častiti. Ali si toga ona ne zasluži? Ali je to ne za nas velka sreča, ka je bila Marija tak povišana.

Pa kak čūdni, nejasni so navuki njene vere od zadnje večerje. Pri Magdinom moži so se večkrat zbirali protestantski pastori. Pogučavali so se tūdi od zadnje večerje. Te pogovore je poslušala večkrat Magda. Z žalostjov se je napunilo njeno srce, kda je poslušala njūve pogovore. Ali je Jezuš rejsan ne vsigdar navzoči v posvečenoj hoštiji? Na to pitanje je dugo iskala odgovora. Šla je gledat v knjige, štere so spisali stari cerkveni vučeniki. Ka oni pravijo? Pri sv. Justini, mučeniki,

Brezi greha poprijeta Devica Marija, spravi svoj list v vsako
drtižino Slovenske Krajine!

šteri je mro okoli 165. leta, je našla odgovor. Čtela je, ka so v tistom časi ravno tak včili od sv. Rešnjega Tela i Krvi, kak vči zdaj naša katoličanska Cerkev. I tak je spoznala, da edino naša Cerkev vči pravi navuk i da je naša katoličanska vera prava.

Ka zdaj naj napravi? Kak more postati katoličanka ona, ki je žena luteranskoga pastora? Zavolo moža je odlašala s prestopom v našo Cerkev. A njena vest je postajala vsigdar bole nemirna. Mož je dugo premišlavao, ka bi naj napravo. Ali naj da ženi dovolenje? Po dugom boji se je odločo za to, da je smela Magda spuniti svojo želo. V nemškem varaši Osnabrücki je v maloj sakristiji uršolinske cerkvi prestopila v našo vero. Na drugi den pa je bila prvokrat pri svetom obhajili. Od neizmernoga veselja i sreče je bila vsa genjena.

Gospa Magda je doživela edno drugo, jako velko veselje. Njeni edini sin se je tudi spreobrn i postao dihovnik. »V globokoj poniznosti se sklanjam pred vsemogočnim Bogom in kda gledam na to, kak je vodo On moje življenje, morem priznati z genljivim srcom: Gospod, ne sam vredna svej milosti in vsmilenja, štera si mi Ti skazao«, tak je pisala Magda sama.

To je pot Magde Alberti iz protestantske vere v katoličansko. Ona je molila za to, naj njoj da najti pravo vero. In našla jo je. Mi pa molimo, stanovitno molimo za to, da postane naša vera živa ino močna, da bomo v istini stanovitni do konca.

»Mam bolečine — pa ne trpim«

Neka betežnica je po naročili svojega spovednika popisala kratko zgodovino svojega življenja v nemškem listi: »Kranken-Apostolat«:

»Izpreobrnjenka sem, po rodi židovkinja, brez vsake veroizpovedi, liki ne poganka, ar sem vervalo v ednoga Boga. V zakon sem stopila. V sv. noči pred 18 leti sem zbetežala. Na bridkoj bolniškoj posteli sem mela priliko premišlavati, zakaj sem na sveti; do tistoga časa je bilo delo pomen i namen mojega življenja.

Več kak 10 let sem katoličanka po milosti božoj. Tudi prle sem že prenašala svoje bolečine brez pritožbe, a iz gizdosti; zdaj pa jih prinašam i polagam h Kristušovim nogam. Vse moje bolečine so nikaj proti bolečinam našega Zveličara, vej nam jih on pomaga nositi. I lahko pravim: **mam bolečine — pa ne trpim.** Komaj te, kda duša zdvoji, trpimo. Veselje i bolečine so darovi iz božih rok, štere moramo sprejemati z enakov zahvalnostjov.

BERNARDINE

LOURDES

+1858+

Blažena Bernardka, šteroj se je prikazala Nevtepena v Lurdi.

Pa mi šče jako dobro ide. Stanijem pri oč. sestraj. Vsakši den pride lübi Zveličar v moje srce. Po nedelaj sem celo lehko pri sv. meši, ar je kapela samo za nekaj stopajov od moje sobice. Brezmejno sem srečna. Vü pam trditi, da sem zadnjih 18 let ne bila niti za hip brez tolažbe. Puna hvaležnosti i lübezni sem, ar sem po bolezni najšla Jezušä.

Gospod, od tistoga dneva, kda sem začnola spoznavati, ka se pravi za Tebom hoditi, vem, zakaj me vodiš po bridkoj tr-

bila samo izvršitelja načrta, šteroga so prostozidari (framasoni) napravili. Casara so framasoni že dosta prle pridobili. Zvolili so ga naimre za glavara i zagovornika nemških framasonov.

Dugo se je že pripravlao boj i neprijatelje cerkve so šteli na svojo stran pritegniti vse evropske države. Posrečilo se njim je to poleg drugih tudi pri taljanskom krali Emanueli.

Glavne borbe so bile v parlamenti i po novinaj. V parlamenti so se sklepali zakoni, ki so živo ranili Cerkev, njene ustanove, duhovščino i vernike. Po novinaj so hujštili i blatili vse, ka je bilo cerkvenoga.

Najvekke napotje i strah prostozidarov so jezuitje. Ves jezuitski red se je morao iz Nemčije odseliti. Tudi vsi drugi redovniki, posebno oni, ki so mladino zgajali, so bili prisiljeni zapustiti Nemčijo. Navadni svetni duhovniki, ki so ne ponizno poslušali i bogali državno oblast, so zgubili državlansko pravico. Vse šole so podvrgli državnomi nadzorstvu. Včenje verenavuka je ne melo več mesta po šolaj. Odpravili i pozapri so bogoslovja, da bi menje duhovnikov bilo. Duhovnike je ne smeo pušpek svojevolno nastavlati, nego je to svetna oblast določala. Če je oblasti štteri duhovnik ne bio povoli, njemi je ednostavno prepovedala opravlati božo službo. Pri tom so meli namen, da zabranijo duhovnikom javno delüvanje kakšešte vrste. V sedmih letaj (1871 do 1878) je bilo 8 pušpekov odstavlenih; 3 so vmrli, a na njihova mesta so ne smeli drugoga postaviti, 5 pušpekov je bilo zapretilih. Več kak 1000 župnij je bilo brezi duhovnika. Nad 2000 duhovnikov je bilo po vozaj. Cela leta so ne mogli pobožni verniki prejeti sv. obhajilo ali drugoga svetstva. Pokapanje mrtvecov se je vršilo brezi cerkvenih ceremonij. Betežniki so vmirali, ne da bi prejeli sv. popotnico. Bilo je očivesno, da se satanovo kraljestvo bojüje proti božemi.

V tistom časi je sedo na papovom prestoli 254. naslednik sv. Petra — Pij IX. Starec sivih las je stao v boji kak pečina — nepremagljiv. Zadnja leta Pija IX. so bila bridka. Boža Previdnost je štela, da velki papa na križi vmerje. — Vezi med Nemčijo i Rimom so bile pretrgane, redovniki, predvsem jezuitje, pregnani, pušpeki i nižiša duhovščina po vozaj; čreda vernikov pa raztepena. Videlo se je, da se bo skoro smela zaspevati nagrobница rimskom papeštvu. Od božiča 1877. je Pij IX. vidno pešao. Neprijatelje so v kratkom čakali njegovu smrt. Bismarckov zaveznik — taljanski krao Emanuel je 31. dec. 1877. podpisao od svojih ministrov predloženi red za sprevod pape Pija IX. Z njim bi se naj pokopalo tudi papeštvo. Tak so računali! Pa Vsemogočni je račune teh politikov pre-

križao. Eden tjeden za tem je bio taljanski krao Emanuel pozvani pred sodni sto večnoga Boga.

Mogočna Nemčija i njeni zavezniki so po 10 letaj boja spoznali, da je v cerkvi boža moč. Začnoli so se pogajati i popravlati škodo, ki so jo napravili Cerkvi.

Zmaga toga velkoga boja je ne bila tak lehka. Kak to, da so nemški katoličani bili nepremagani, čeravno je bilo njihovo število malo? (Drügi so protestanti-luterani). Moremo povdariti, da je bilo lüstvo dobro podučeno i trdno v veri. S prepričanjom, da majo prav, so šli v boj. Ne so se dali zapelati od nikših oblüb. Organizirali so se v močno politično stranko — centrum — pod vodstvom bojevitega Windhorsta. V parlamentu, po novinaj i vsepovsedi v javnom življenji so sküпно pa botrovno nastopali. Jako dosta brige so posvetili svojim dobrim novinam. **Podpirali so katoličanski tisk na vse mogoče načine. Vsakši je bio po novinaj dobro podvučeni, ka njemi je včinitü.** (Vidite, ka vam je dužnost gledoč naših Novin! Naručiti si je mörete. — Vr.) Nemški katoličani so stali trdno v tom več kak 10 letnom boji v svojem verskom osvedočenji. Včasi je trbelo imetje ali celo življenje žrtvüvati — i žrtvüvali so vse za — Istino.

Zanimivo je, kak so neprijatelje nastavlati mreže, da bi odtüjili preprosto lüstvo od cerkve i dühovnikov. Francoske framasonske (prostozidarske) novine »Libre Parole« so etak pisale svojim članom: »... odkrivajte falinge dühovnikov! Vsi bratje i sestre, bodite kakšegašte stana, ste dužni objaviti vse falinge i prestopke dühovščine, da se vniči njihovo dobro ime. Dužnost vseh je — bojüvati se proti redovnikom, pomagati, da se odpravijo vsi samostani. Člane nujno prosimo, da dobro poslušajo predge; ka je v njih imenitnoga, naj si zapišejo pa pošlejo vodstvi, da to more nastopiti proti dühovščini. Po vesaj, gde je lahko priti do dühovščine, bi bilo dobro zapelati dühovnika v kakšo neprevidnost, potem to naznaniti vodstvi, da to objavi i razširi po novinaj. Tüdi je jako dobro, če je mogoče, zavüпно i previdno zapelati dühovnika, da pred svedokami guči proti vladi, njenim zastopnikom, zakonami . . . To vse se lahko jako dobro porabi! . . .«

To je zgodovina. Včasi jako zanimiva, kak na priliko ravno opisani kulturni boj. Tüdi dnesden se kaj takšega večkrat ponovi. Ravno zdaj v Mehiki, na Španjolskom, v Litvi i indri; tüdi v Nemčiji, gde komunisti majo že 11 novin, se pripravla znova boj proti Cerkvi. Molimo zato vsaki den kaj za zmago Kristušove Cerkve.

CERKVENI GLASI

Kolodvorski misijon. V Ljubljani i v Maribori se je ustanovo pred pou letom tak zvaní kolodvorski misijon. To je ne nikšé predganje na kolodvorí (postaji, alomaši), nego tam je edna pomočnica, štera pomaga s tanači i ovači tistim, ki se pripelajo v varoš, pa tam nikoga ne poznajo i se ne vejo na nikoga obrnóti. Ta pomočnica nosi rdeči pantlik na rokavi, je posebno za dekle, ki pridejo v varaš delo iskat, da je priporoči poštenim ljudem, da ne zajdejo v kakša grešna mesta. — Mejmo lübezen do bližnjega, na telo gledóč, posebno pa zanjegovo dūšo!

Zagreb, stolica grško-katoličanskoga pūšpeka. V našoj državi je edna grško-katoličanska pūšpekija s 40.000 verniki. Grško-katoličani so ravno tak prave vere kak mi, samo ka majo inačiše obrede pri sv. meši, ki se slūži v staroslovenskom jeziki. Stolica njihovoga pūšpeka dr. Njarađija je bila v Križevci na Hrvačkom. Lani 27. novembra pa je bila stolica prenešena v Zagreb i cerkev sv. Cirila i Metoda je postala stolna cerkev.

Skrb za katoličane v Beogradu. Na svetek Mar. nevtepenoga poprijetja so v Beogradu posvetili novo frančiškansko cerkev. Poleg frančiškanov so v Beogradu lazaristi, jezuiti, asumpcionisti ki skrbijo za 30.000 katoličanov. Katoličani so pa túdi v veđij drugih varašaj Srbije, gde niti cerkvi nemajo i katoličanski dūhovnik je deleč od njih, tak ka nemrejo iti k sv. meši. — Mi pa mamó cerkev bliži, pa včasí ostanemo doma, četúdi bi lejko šli k meši! Več gorečnosti nam trbej!

Naš novi misijonar. Lani 8. decembra je odišeó v misijon v Indijo jezuit p. Viktor Sedej. — Prosíte za boži blagoslov, ka misijonarje dosta dūš pripelajo h Kristuši!

Klećanje ali molba Najsvetejšega v Törníšči. Dec. 2. je bilo to klećanje. Cela fara je svetila, nišče ne delao, cerkev puna celi den. Sv. meša se je začela ob 6. Najsvetejše so molili v sledećem redi: Od 7—8 dečki Marijine družbe iz Nedelice, Turníšč i Renkovec. Vnogo jih bilo i do suz smo se genóli, gda smo je čúli moliti. Od 8—9 deklíška Marijina družba iz gornjih obćin. Bilo jih teliko kak dečkov. Od 9—10 šolarje z Gomilic i Lipe. Lepo so molili ti mali i od srca spevali. Angelci so se njim veselili. Od 10—11 predga i sv. meša. Od 11—12 bivše kotrige Marijine družbe obojega spola. Nekaj lepoga je bilo gledati, kak so ti pari, moževje i žene korakali pred oltar. Naj jih blagoslovi Jezušovo Srce v teh teških časaj v žmetnom njihovom stališi. Od 12—1 tretjeredniki cele fare, bilo jih lepo števíto, ti so bili itak že dozđaj ogenj gorečnosti cele fare. Od 1—2 deklíška Marijina družba z Brezovice, Gomilic i Lipe. Od 2—3 šolska deca iz Törníšč i Nedelice. Jezuš je te angeličke z velikim veseljom gledao. Od 3—4 dečki Marijine družbe z gornjih vesnic. Dečki so začeli molbo i dečki túdi dovršili. Pomeni, ka je mladina i to v prvój vrsti možka mladina pozvana, da prinese blagoslov Jezušovoga Srca i ž njim prenóvi svet. Većernice so zaključile molbo Najsvetejšega. Prečistilo se jih je 1200 te den. Pomagali so božo službo opravlati g. Bakan Jožef, salezijanec, rojak iz Törníšč.

Lepa obletnica. »La Croix« (čti La kroš, križ), francoski katoličanski list zdaj obhaja 50 letnico svojega obstoja. Na celom sveti je eden najbolših katoličanskih listov, ki pri vsakom pitanji kaže pravoga Kristušovoga dūha. Gda je začeo izhajati, je meo samo 200 jezero naročnikov, zdaj jih ma nad milijon. Jasno kaže s tem na našo dužnost, ka morejo naročniki rasti, ne pa odpadatí pri M. Listi, Novinaj i Ograćeki.